

UVODNA RIJEČ

Dragi prijatelji!

Nakon ovoga kratkog uvodnog pozdrava oca Nadbiskupa htio bih i ja, kao dekan Bogoslovske fakulteta koji organizira ovaj teološko-pastoralni Tjedan, pozdraviti najprije samog oca Nadbiskupa, sve biskupe ovdje prisutne, sve redovničke poglavare i sve vas, braćo svećenici, koji ste došli da učinkovito prisustvujete radu ovog Tjedna. Jedan je dio biskupa na naš poziv odgovorio da bi vrlo rado došli na Tečaj jer ih tema vrlo zanima, ali ne mogu doći zbog spriječenosti.

Što se tiče teme ovogodišnjeg našeg Tjedna »Molitva — vrijednost i značenje molitve u kršćanskom životu«, htio bih navesti jednu malu pripovijest i njome ujedno započeti ovu moju uvodnu riječ. Prije nekoliko tjedana poslije prve tiskane obavijesti o ovogodišnjem Tjednu s temom *molitva*, reče mi jedan od prijatelja da je netko zapitao: »Hoće li vam uopće netko doći na ovaj Tjedan?« Prekjučer mi je prof. dr Rebić, tajnik Tjedna, priopćio da se za ovogodišnji Tjedan prijavilo čak nešto više sudionika nego lanjske godine do istog dana. Nije, doduše, ovdje mjesto za statistiku ili za analizu statistike... Istina je, uostalom, da ih mnogo dođe na ovaj Tjedan ne samo radi Isusa nego i radi Lazara, a i to je dobro. Kao da se čini da s jedne strane postoji dogovor da o molitvi treba reći sve najljepše i da je to jedna od izvanredno važnih tema, a s druge strane kao da ima ljudi koji posvema u to ne vjeruju pa onda postoji raskorak između riječi i djela. Ako je naime to istina, onda je već to donekle indikativna činjenica o kojoj bi čovjek morao razmišljati i tražiti joj uzroke. Ne bih htio poći nekim psihološkim smjerom i reći da jedni pred drugima igramo teatar i činimo fasadu. Htio bih prije svega naglasiti da je molitva vrlo važna tema, i za kršćanski život od fundamentalne važnosti. A htio bih s druge strane reći i to da se o molitvi previše frazira. Tako da postoji neki raskorak između našeg govorenja i onoga što u praksi činimo. Zašto? Zato jer se o molitvi zapravo nije uspjelo mnogo toga još jasno izreći. Zato je sasvim opravdano da se o molitvi govori, da se o molitvi probudi ne samo naše znanje nego i naša svijest.

Od motiva koji su nas vodili da izaberemo za ovogodišnji Tjedan baš tu temu želio bih spomenuti osobito ova dva: jedan više skriven i podsvjestan, a drugi više svjestan i privoljan. Evo kako ja osjećam ovaj posljednji motiv. Koncil je već davno prošao. U početku su naše

nade bile vrlo velike. A danas vidimo da je zadaća koju smo poduzeli za naše snage bila, doista, preteška. Nije tako samo kod nas, nego i izvan naše domovine. Zato među ljudima dolazi do nekih ukrućenja i nekih posebnih stavova. Ima ih koji bi htjeli sve srušiti, a ima ih koji bi ruševine htjeli zadržati. Dijalog koji je bio započet s Koncilom sada puca. Ima danas sve manje razgovora. A pri tome Crkva trpi velike štete. Mislim da je prirodno da se nakon više-manje površnih diskusija o organizaciji Crkve, o strukturama Crkve itd. osjeća potreba da se Crkva povuče daleko u dubinu.

Mislim da neću naći mnogo proturječja ako ustvrdim da nema nekih konzervativaca ili progresista kad se radi o molitvi. Jer molitva je nešto tako fundamentalno, gdje čovjek stoji pred Bogom, gdje se taj odnos na neki način zapravo određuje, da tu ne može biti nekih prekoncipiranih opredjeljenja, da tu ne može biti stranaka. Možda može netko reći da ovaj moli na ovaj, a onaj na onaj način, da bi trebalo moliti ovako ili onako... No, to su onda više specifikacije, a nije više riječ o samoj biti molitve. Tako mi se čini da je prirodno da se Crkva, to jest mi sami, nekako povlačimo na tu prvotnu liniju da bismo najprije u tome našli sigurnost i jedinstvo i da bi tu bilo više svijesti pa da se onda preko molitve, u kojoj bismo bili više uronjeni, otvore druga vrata prema svjetlu i prema plodonosnijem kršćanskom življenju.

Drugi razlog da smo za ovogodišnji Tjedan izabrali upravo ove teme više je vanjske prirode. To je naime pojava hrvatskog Časoslova koji još i nije sasvim objelodanjen, ali ove godine treba biti u cijelosti objelodanjen. Meni nije sada svrha da govorim o tome što zapravo taj Časoslov za nas znači. Taj je Časoslov, mislim, za nas svakako od izvanredne važnosti. Taj Časoslov nije samo za svećenike; on nosi naslov *Časoslov Božjega Naroda*. U tom bi smislu trebalo poduzeti i stanovitu reformu da bi ta knjiga doista postala knjiga za čitav Božji narod. Dakako da je to u takvoj koncepciji nešto novo i da o tom treba mnogo govoriti i stvar sa svih strana rasvijetliti.

Nadam se i želim da ovaj Tjedan bude interesantan i koristan, da bude doista prijateljski, da nam uspije naći zajednički govor, da stvari što više produbemo te da ponesemo mnogo koristi za svoje kršćanske zajednice, kad se vratimo kućama. U to ime želim mnogo koristi i Božjeg blagoslova u radu Tjedna. Ovim otvaram rad ovogodišnjeg Tjedna.

Dr Vjekoslav Bajsić, dekan